

PATRIMONI DE CIUTAT pàg 3
L'atracció dels cementiris:
barcelonins i turistes fan
créixer les rutes guiades

50 ANYS A LA ZONA FRANCA pàg 10
María Gómez, directora
de l'escola Enric Granados:
"Estem molt arrelats al barri"

líniasants

21 anys

Núm. 512 · 8/5/2024 · liniasants.cat

Tret de sortida a la reforma de l'espai firal de Montjuïc

El concurs internacional es posarà en marxa el 15 de maig per fer unes obres amb l'horitzó posat al 2029 pàg 10

Menys cotxes

Aprovada la remodelació del carrer d'Elkano del Poble-sec pàg 10

Foto: Línia Sants

ENTITATS pàg 14

Una gimcana pels carrers de Sants per unir el comerç local i la cultura

EQUIPAMENTS pàg 10

Llum verda al pla per fer un Institut Escola a Can Batlló

A FONTS pàgs 16 i 17

Racisme immobiliari: sense pis pel color de pell

Home Homing

BCN

PROMOCIONS & CONSTRUCCIONS

Home Homing

ALUMINI & VIDRES

si pots somiar-ho, nosaltres podem fer-ho

C. Padilla, 243
08013 BARCELONA
T. 938 827 706
admin@home-homing.com
www.home-homing.com
Magatzem: Ptge. Utset, 3

Premis Sants-Montjuïc

2023 XXXII Edició

La Marina del Prat Vermell - La Font de la Guatlla - La Marina de Port - El Poble-sec
Sants - Badal - Hostafranca - La Bordeta - Sants

Proposa!

Cooperació, solidaritat, generositat, compromís,
inclusió, diversitat, valors, sostenibilitat...

Conexes persones, projectes o col·lectius dels barris de Sants-Montjuïc que durant l'any 2023 han destacat o han tirat endavant una iniciativa que creus que cal compartir i premiar?

Anima'ls a presentar-s'hi o presenta'ls tu fins al 22 de maig!

Quatre categories:

- Reconeixement a una persona
- Reconeixement a una entitat o col·lectiu
- Premi Especial a la Innovació, dotat amb 1.500 €
- Premi Especial a la Promoció dels Feministes, dotat amb 1.500 €

Consulta les bases a ja.cat/PremisS-M

Si necessites ajuda o més informació, escriu-nos a premisSantsMontjuic@bcn.cat

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Sants-Montjuïc

CONCURSOS DE CARTELLS

Festa Major de la Marina
Festa Major del Poble-sec
Festa Major de Sants
Festa Major de la Bordeta
Festa Major d'Hostafrancs

2024

CREA LES TEVES PROPOSTES D'IMATGE

Premis: 677 € (o 1.177 € a Santa)
i utilització de l'obra en la difusió de la Festa Major.

Termini de presentació: del 2 al 23 de maig de 2024

Lliurament de propostes: a través del correu electrònic premissantsmontjuic@bcn.cat

En l'assumpte del correu, caldrà indicar "CONCURS CARTELLS FM [BARRI]".

Consulta les bases a ja.cat/cartells

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Sants-Montjuïc

Cementiris amb molta vida

» L'art, el patrimoni i les llegendes atreuen visitants i turistes a les necròpolis barcelonines
 » Les rutes guiades entre les sepultures més espectaculars de la ciutat ajuden a normalitzar la mort

Raül Martínez
BARCELONA

Un grup de visitants trenca el silenci sepulcral dels carrerons del cementiri del Poblenou. Contemplen encuriats com un esquelet amb ales d'àngel abraça un cos al qual se li escapa la vida. És una de les escultures més conegudes i suggerents de l'art funerari català: El *Petó de la Mort*, de Jaume Barba.

Tombes i panteons espectaculars, escultures d'artistes de renom, personatges il·lustres, llegendes i curiositats històriques criden l'atenció de cada vegada més persones. El turisme necrològic és un fenomen en auge a Barcelona. Des de *tours* privats, fins a excursions escolars i visites nocturnes. L'oferta d'activitats als cementiris no deixa de créixer, en bona part degut a l'èxit a internet d'aquestes iniciatives. "Les xarxes socials fan que els misteris que aquí s'amaguen cridin molt l'atenció", explica la historiadora de l'art funerari, Montserrat Oliva Andrés.

De fet, els cementiris són l'escenari de tota mena d'activitats. No només és habitual trobar-hi aficionats a la fotografia i turistes, també s'estan posant de moda entre els esportistes i el sector audiovisual. "A Montjuïc es graven molts documentals, sèries, programes de televisió i grans produccions de Netflix", assegura Adrià Terol, de Cementiris de Barcelona.

A la ciutat hi ha diversos cementiris, però els més reconeguts són els de Montjuïc i el Poblenou. A Barcelona hi ha enterrats Joan Miró, Montserrat Caballé, Ildefons Cerdà, la família Batlló i nissagues de burgesos. També hi destaquen es-

El Panteó Alomar Estrany (Josep Llimona) del cementiri de Montjuïc i la historiadora Montserrat Oliva en una ruta al del Poblenou. Fotos: Raül Martínez i cedida

cultures de Josep Llimona i Eusebi Arnau, així com sepultures fetes per arquitectes modernistes com Puig i Cadafalch o Domènech i Montaner.

"La gent al·lucina quan descobreix les obres i personatges que hi ha als nostres cementiris. Són un catàleg d'història on et pots endinsar en l'art, l'antropologia, els rituals funeraris, l'urbanisme i la memòria de la ciutat", detalla Oliva.

Tot i l'enorme patrimoni amagat a les grans necròpolis de Barcelona, aquestes ciutats pels morts són un fenomen relativament modern. Fins a principis del segle XIX les persones s'enterraven al voltant de les esglésies per a garantir la protecció divina. Malgrat els segles de tradició, la gran densitat de població –viva i morta– barcelonina va obligar a buscar una alternativa pels enterraments fora del centre de la ciutat. El lloc escollit per al nou

descans etern va ser el Poblenou, que va convertir-se en la primera gran necròpoli estatal.

La monumentalitat, però, va trigar uns anys a arribar. En un primer moment, el cementiri va plantejar-se com un entorn sense distincions socials, fins que la burgesia es va voler fer notar amb grans panteons. D'aquesta manera, el Poblenou també va quedar petit i, a finals del segle XIX, es va haver de construir el cementiri de Montjuïc.

MISTERIS D'ULTRATOMBA

Les rutes guiades pels cementiris barcelonins són cada vegada més nombroses i adaptades a tots els gustos. Algunes se centren en l'art o la història, d'altres en els personatges enterrats o en curiositats del ritual funerari.

Les llegendes són també un dels grans atractius dels cementiris. Més enllà de fantasmes i esperits, al Poblenou s'hi ama-

ga una de les més conegudes de la ciutat. Es tracta de la història de Francesc Canals, més conegut com *el Santet*, que genera autèntica devoció 120 anys després de la seva mort.

Canals va ser un jove devot de Barcelona famós per la seva amabilitat i les obres de caritat. La seva mort prematura, amb només 22 anys, va fer que es construís un mite al voltant de la seva tomba, que encara avui atrau molts curiosos. Allà, la gent hi deixa figuretes i estampetes perquè es creu que compleix desitjos. "És com un sant no reconegut per l'Església, però el pelegrinatge que genera és impressionant", comenta Oliva.

POR A LA MORT

La vida, sense un final, no seria el mateix. Malgrat això, tothom té un cert respecte a la mort. De fet, moltes persones eviten apropar-se als cementiris per tal de

no pensar en certes coses. La incertesa sobre el més enllà, el record d'éssers estimats que ja no hi són i les pors al que és desconegut són inquietuds que ronden per qualsevol cap.

Durant els pitjors moments de la COVID es va veure clara la necessitat de parlar del final de la vida amb més claredat. Des de llavors, es fan tallers i activitats que ajuden els visitants a fer un canvi de mentalitat, especialment per als infants. "El tabú de la mort el transmetem els adults. Els més petits són els que menys problemes tenen amb aquestes activitats", apunta Terol.

Per això, les visites guiades als cementiris busquen també alleugerir el rebuig i trencar el silenci sobre les qüestions relacionades amb el més enllà. Per a Terol, "l'objectiu de tot és naturalitzar la mort, ja que només així podem viure amb més calma i menys angoixa".

Rep l'actualitat
 i les notícies
 d'última hora
 de **líneasants**

Estrenem
 canal de
 WhatsApp

Segueix-nos!

La lupa

Bèsties i bestieses de ciutat

per Víctor Porres

Foto: Aj. de Barcelona

A Barcelona, homes i dones a part, hi ha molts tipus d'animals. A perill que un biòleg m'esterilitzi a la força per una micció fora de test, jo diria que es podrien classificar en quatre grups: domèstics clàssics, domèstics exòtics, salvatges lliures i salvatges en captivitat.

I, dins de cada grup, hi ha tanta varietat de bèsties com opinions respecte al lloc que ocupen o que haurien d'ocupar els animals en un hàbitat com és el de la gran ciutat. A alguns els molesten els gossos que van deixant rastres fecals per la vorera, a d'altres els amoïna que els porcs senglars es rebel·lin i acabin fent-se els amos d'aquesta immensa granja urbana, i n'hi ha que es preocupen pel benestar dels coloms i les rates, als quals consideren criatures injustament estigmatitzades i discriminades.

Jo, que soc de poble, em faig un embolic, perquè acabo confonent els animals domèstics amb els salvatges i, fins i tot, amb els comestibles. De petit, a casa vam tenir els típics animals de companyia: gats, gossos i canaris, i també cuidàvem amb propòsits culinaris conills, gallines, ànecs, guatles i fins i tot coloms. Però un dia em van regalar un ratolí blanc d'aquells que no paraven de xisclar a les parades de la Rambla i em va esclatar el cap, perquè no sabia si era una broma o realment em volien afalagar amb una nova mascota que, si no fos pel color del pèl, s'assemblava molt a aquelles bestioles que caçàvem amb trames al magatzem.

Em va consolar pensar que, si Susanita tenia un ratolí, jo també tenia dret a gaudir de la companyia

d'un rosegador, encara que el meu ni menjava confits d'anís ni jugava als escacs. Així que el vaig cuidar amb tot el meu entusiasme fins que un dia es va escapar de la gàbia i va desaparèixer per sempre, sense deixar una nota ni res. Els meus pares em van assegurar que, cansat de l'estrès del poble, s'havia traslladat a viure al camp, on es podia relacionar amb altres ratolins com ell i, ves a saber, potser hi muntaria una casa rural per allotjar-hi animalons de tots els colors i mides. Però jo desconfiava de la meua família des que havíem cuidat un corderet fins a fer-se adult i, després d'evadir-se del corral màgicament, com un Houdini llanut, a casa vam estar menjant xai durant setmanes. Molta casualitat!

Cal reconèixer que, a diferència de Nova York, a Barcelona no tenim esquiroles saltant pels arbres ni cocodrils i tortugues ninja aguantant a les clavegueres, però a la ciutat disposem d'unes 100 espècies autòctones de vertebrats, dels quals n'hi ha molts de protegits per llei: concretament, 55 aus, 2 amfibis, 8 rèptils i 7 mamífers. Segons l'Ajuntament, aquest patrimoni es veu amenaçat constantment per la pressió urbana i necessita protecció. D'acord, però qui protegeix les persones del creixent nombre d'animals? Perquè potser cal cuidar el bernat pescaire o el falcó pelegrí, però de coloms i cotorres anem molt ben servits.

I, per si no n'hi hagués prou, darrerament la rata negra s'està expandint per la ciutat a causa de l'augment de zones verdes, diuen els experts. Aquesta rata de muntanya, coneguda científicament com a *Rattus rattus* –és a dir, rata pura sang–, és més gran que la

grisa o de claveguera de tota la vida i està provocant una certa alarma entre els veïns i usuaris d'espais verds, com els Jardins de Paula Montal i els dels Tres Tombs, que s'han hagut de tancar per dur-hi a terme tasques de desratització. Una feina complicada, ja que es veu que la rata negra és més desconfiada que la parenta grisa i costa que caigui en els paranys, perquè es refia menys dels esquers que el ratolí Jerry.

Per tant, a qui se'ls acumularà la feina és als motivats de l'associació Refugio Puro Amor, uns ultraprotectors que defensen el dret a una vida digna d'animals urbans sovint mal vistos, com ara rates, cotorres, gavines i garses, tot i que gran part de les seves accions se centren en els coloms, que consideren els "animals més oblidats i els que menys ajuda reben, però els que més la necessiten". En part, tenen raó que existeix un greuge històric envers els coloms: un d'ells és el pare autèntic de Jesucrist, són el símbol de la pau i, alhora, el seu paper ha sigut vital com a missatgers voladors en temps de guerra i, per contra, els tractem amb menyspreu, anomenant-los "rates amb ales" o coses pitjors, si considerem que "rates" no és un insult.

La meua recomanació a Puro Amor, si volen triomfar amb el seu projecte de refugi antiespecista, és que vagin a plaça Catalunya i preguntin pel colom Amadeu. Si aconseguen que arribi puntual a l'hora de dinar, es pot convertir en un excel·lent ambaixador de marca, malgrat que sempre hi haurà algun incrèdul que acabarà cridant allò d'"el papa està boig!", el papa està boig!"

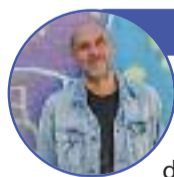
Aquí es piula

Tuits en paper

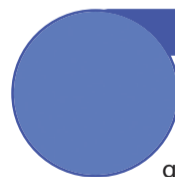
@resistimalgotic

Quatre desnonaments previstos a Ciutat Vella [Barcelona], tres al barri del Raval i un altre al casc antic. En plena campanya electoral pel 12M i amb els partits omplint-se la boca de falses promeses, el fons voltor Cerberus/Divarian/Optimum i la Sareb volen desnonar quatre llars.

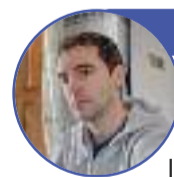
@antroperplejo

Continuem suportant l'impacte que una indústria, la turística, genera a les nostres vides quotidianes. Només s'entén perquè la dinàmica escollida ha estat la de vendre la ciutat, de manera que els veïns actuals siguin expulsats o es vegin immersos en mareas de mercantilització de la quotidianitat.

@andragumes

Avui pensava que vaig vestida com em dona la gana, una mica mal combinada, de vegades una mica frívola i una mica *manrepeller*, i que sempre m'he adaptat a les meves parelles amb certa autocensura i ara per primer cop vaig vestida com em dona la gana i ell sempre em veu bé.

@prendrepartit

M'he educat en una escola concertada de l'Hospitalet amb la pitjor versió de la immersió lingüística. Efectivament, el català, per a mi, era la llengua de casa. No la feia servir en públic, amagava l'accent i tenia amics catalanoparlants que ni tan sols sabia que ho eren.

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Directora d'art i nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

Subdirectors d'edicions Línia: Albert Ribas i Francisco Javier Rodríguez
Edicions Línia: Albert Alexandre, Guillem Francàs i Raül Martínez (BCN), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Roger Jiménez (Baix Llobregat i L'H), Toni Delgado (Esports),

Andreu Asensio (suplements) i Laia Coronado (xarxes)
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Revista Orgull: Mar Sifre
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

L'Escola Enric Granados de la Zona Franca fa 50 anys. El centre ho ha celebrat amb una festa carregada de música, tallers i tota mena d'entreteniments per recordar la història d'un espai educatiu nascut de la reivindicació veïnal.

Escola Enric Granados

pàgina 10

L'Ajuntament ha aprovat la pacificació del carrer d'Elkano. El consistori començarà les obres aquest 2024 i preveu que s'allarguin durant un any. Amb gairebé 3 milions d'euros, el carrer d'Elkano passarà a ser de plataforma única.

Ajuntament

pàgina 10

L'associació Sants Establiments Units ha participat en el projecte 'El Comerç i les Escoles' de l'Ajuntament organitzant la 'Gimcana dels Punts de Llibre' amb l'objectiu d'unir la cultura amb el comerç local. Una bona iniciativa.

Carrer de Sants

pàgina 14

El + llegalit

líneasants.cat

- 1 **Làmpades Z, empresa pionera en il·luminació reconvertida en centre de dansa i biblioteca**
- 2 **La transformació de l'espai firal de Montjuïc tindrà un cost de sortida de 290 milions**
- 3 **Barcelona fa proves amb ZIGGY, un robot mòbil per carregar cotxes elèctrics**
- 4 **La Casa del Rellogte: 40 anys sent un referent cultural**
- 5 **Barcelona torna a potenciar les iniciatives culturals sorgides des dels barris**

Safata d'entrada

Per a la cura

per Francesc Reina

Foto: Arxiu

El colibrí té un disseny d'ales únic que li permet moure's en cercle, volar cap amunt, cap avall, enrere, i fins i tot al revés (al moviment social, a les associacions veïnals, a les professions de la cura, al voluntariat solidari...).

Potser és un secret de domini públic que desitjar canviar el món tingui molt a veure amb haver perdut la raó. El seny és el millor conseller per sobreviure, ja que redueix els fets a l'ordre de les coses; tot el contrari del realisme que demana allò impossible allà on treu el cap, i ho embolica tot en una bogeria irreductible. Però són els somnis la meravella del quotidià, és el regne d'aquest món, una agosarada ambició que impregna d'amor els quatre costats i acompanya els miratges del cor jugant a destemps, superant mirades deformades, acudint a una llunyana crida de la malenconia.

Es tracta d'éssers insurgents que travessen la línia trencada en un acte de resistència. Els seus disbarats no són d'indole clínica, més aviat es tracta de gent somiadora, visionària, idealistes que transformen la realitat en ficció i al revés: la fantasia en allò veritable. Ho irradien tot amb certa màgia per tornar a encantar el món a la re-

cerca de justícia, amb compassió i estima, amb el desig idíl·lic de trobar un futur diferent que transformi la vida, vers a vers, entossudits a no claudicar per fer viable allò impossible.

Desfent greuges, esmenant arbitrietats, protegint febles i desposseïts, sobretot les dones, els nens i les nenes, atentes per fer front a diables que amb els seus encanteris ho fan tot molt lleig. Els seus portents només són revelats a cors valerosos, la seva gosadia alimenta la generositat amb una fe que s'expandeix i s'encomana per molt dura que sigui la lliçó. El seu prodigi és sovint invisible per a incrèduls que es burlen de la utopia, que la titllen d'il·lusió i vel que cau sobre els ulls de l'enteneniment; per aquí conjuguen els seus desconcerts entre la imprudència i la cautela.

Van inaugurar el desviament contra la roïndat, un desig per irrompre en el present i omplir-lo d'esperança. Ànimes llunàtiques que, tanmateix, no han confós els gegants i conti-

nuen creant llocs per al que és més just, amb sàvia senzillesa que sorprèn, sovint, els assenyats, fent possible el mite endeví de la solidaritat amb cants llibertaris i insurrectes perquè: "per la llibertat cal aventurar la vida, Sancho".

Resurrecció ambiciosa, només els bojos s'atreveixen amb la certesa, desafiant anhels amb principis que solen ser negats, boicotejats i cancel·lats; és aleshores quan pateixen l'alteració i es desdobleguen, s'amotinen i radicalitzen traient el cap per horitzons inèdits, convocant el viatge més atent.

Més enllà de la cantarella habitual sobre que tots som iguals davant la llei i mandangues semblants, es tracta de treballar contra tantes presons, sense pecats. Quina felicitat tan estranya la de la vocació, habitar la paraula com el *Sabir mediterrani*, aquella *llengua franca*, com la va anomenar Cervantes, construïda perquè individus amb diferents idiomes s'entenguessin entre ells.

Línia Sants no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#Milei

#DiaDeLaMare

#CarolaMiró

@JesusCintora: El ministre Óscar Puente relaciona el president argentí, Javier Milei, amb la ingesta de substàncies. Milei respon i ataca el govern per permetre la immigració il·legal.

@MariaBranyas112: Moltes felicitats a totes pel Dia de la mare! Mai a la vida trobareu millor tendresa, més profunda, més desinteressada ni veritable que la d'una mare.

@jorditurull: Colpits per la mort de la Carola Miró. Una persona propera, ferma i molt compromesa amb les persones i el país. Tot el nostre escalf al seu espòs, Quim Torra.

Mirada pròpia

Les estacions d'AVE enmig del no res

per Max Zañartu

La crisi del 2008 va deixar una forta empremta a Catalunya i a l'Estat. D'un any per l'altre, centenars de milers de treballadors van acabar al carrer per culpa d'un còctel altament explosiu: la barreja de la crisi financera amb l'explosió de la bombolla immobiliària. Per al record, diverses proclames que tenien com a objectiu explicar com havíem arribat a aquella situació: si s'havia estirat més el braç que la màniga, si s'havia viscut per sobre de les nostres possibilitats, si calia ajustar-se el cinturó, si la crisi l'havien de pagar uns o altres...

Un dels blancs més freqüents del cabreig van ser les anomenades "infraestructures faraòniques", grans inversions que a ulls del públic obeïen més a criteris polítics que econòmics: autovies radials gratuïtes, línies de metro automàtiques amb giragonses inexplicables, aeroports sense passatgers... Tanmateix, dins de la categoria d'infraestructures faraòniques va fer especial fortuna una subcategoria en concret: les estacions de l'AVE "al-mig-del-no-res".

Molts van considerar insultant que, mentre es retallava en serveis bàsics, la xarxa d'Alta Velocitat Espanyola continués estenent els seus tentacles de manera imparabla des de Madrid. De fet, aquest discurs va trobar a Catalunya un bon caldo de cultiu: l'inici de la crisi de Rodalies, provocada per una forta desinversió (que aleshores començava a ser crònica) i una prioritització total per l'alta velocitat als accessos de Barcelona que escanyava el ferrocarril convencional. En resum, de la nit al dia es va fer una estesa de desenes de milers de quilòmetres de vies d'alta velocitat. Com que l'alta velocitat i les giragonses no són bons amics, es van evitar certs traçats per nuclis urbans, tot construint estacions completament excèntriques i, conseqüentment, absolutament infrautilitzades.

L'alta velocitat ha de complir dos requisits perquè l'adjectiu "alta" no sigui un simple eufemisme: traçats rectes i poques parades. Accelerar i frenar un tren a 300 km/h no es fa en pocs metres i, per tant, per treure profit a una velocitat punta elevada cal parar el mínim possible. És per això que l'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua i, per tant, no són pocs els pobles i les ciutats que veuen passar trens d'alta velocitat pel seu municipi sense aturar-se o que, si els veuen parar, ho fan a desenes de quilòmetres del nucli urbà.

Val a dir que, a la lliga d'estacions d'AVE "al-mig-

del-no-res", Catalunya no es va quedar enrere: les estacions del Camp de Tarragona i Figueres-Vilafant han competit a primera divisió amb altres com Cuenca, Guadalajara, Requena-Utiel, Villena, Antequera-Santa Ana o Segovia. Sobre la idoneïtat d'aquestes estacions ja s'ha escrit riu de tinta i, per tant, no és l'objectiu de l'article. El principal propòsit d'aquestes línies és mostrar que en una cosa els espanyols són extremadament bons: copiar els francesos.

Si bé França va ser pionera en el desenvolupament de l'alta velocitat a Europa, Espanya no es va voler quedar enrere. Tot i el handicap que representava tenir una xarxa amb un ample de via diferent del de tota Europa, Espanya va crear des de zero una xarxa d'alta velocitat més extensa, més radial, amb més estacions "al-mig-del-no-res" i, en definitiva, més grandiosa que la de França. I ho va aconseguir. No en va, avui dia l'estat espanyol és dels països que construeix quilòmetres d'alta velocitat de manera més barata.

L'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua

I no és que França no tingui estacions d'AVE envoltades de camps o d'aparcaments de cotxes. De fet, l'estat veí té moltes estacions d'alta velocitat a desenes de quilòmetres dels seus nuclis urbans: Aix-en-Provence TGV, Avignon TGV, Belfort-Montbéliard TGV, Besançon Franche-Comté TGV, Champagne-Ardenne TGV, Lorraine TGV, Gare de Mâcon-Loché-TGV, Meuse TGV, TGV Haute-Picardie, Valence TGV, Montpellier-Sud-de-France, Nîmes-Pont-du-Gard... Disputant-se amb Espanya aquesta espècie de Champions League d'estacions "al-mig-del-no-res".

La diferència entre França i el seu alumne avançat, Espanya, és que els francesos han connectat amb més o menys èxit aquestes estacions excèntriques a la xarxa de trens regionals, intentant evitar que la seva xarxa d'alta velocitat sigui una xarxa totalment paral·lela a la xarxa convencional, millorant la capil·laritat del servei de TGV. A Espanya, en canvi, les poques ganes i el doble ample de via (estàndard per a l'alta velocitat i ibèric per a la xarxa convencional) sí que han consolidat dues xarxes total-

ment paral·leles. Només als llocs on s'han instal·lat intercanviadors d'ample i es disposa de trens que poden canviar l'ample hi ha una certa compatibilitat entre les dues xarxes.

Per altra banda, cal destacar que, si bé França ha construït moltes estacions d'alta velocitat *ex novo*, mai ha deixat de servir les estacions centrals d'aquestes mateixes ciutats amb els seus TGV. Per Nîmes, Montpellier i moltes altres ciutats tant hi passen TGV per la seva estació històrica com per la nova (fet que, certament, de vegades genera confusió). A Espanya, aquesta solució ha estat inaudita fins avui dia pel mencionat problema del doble ample de via, si bé la implantació de l'ample estàndard al corredor mediterrani pot fer que això comenci a canviar.

Tema a part és la urbanització dels entorns d'aquestes estacions. Si bé a Espanya destaca la boja història sobre la urbanització fantasma de Valdeluz a Guadalajara, els francesos (com sempre) han tirat de pressupost i d'eufemismes per construir *Poles d'Exchange*, *Poles de Développement* (o com diríem els mortals, oficines i centres comercials amb moltes rotondes). N'és un cas paradigmàtic la ZAC *Cambacérés* a l'estació Montpellier-Sud-de-France.

En definitiva, Espanya i França han construït en relativament poc temps una xarxa d'alta velocitat destinada a relligar tots els centres polítics i econòmics a les seves respectives capitals. Aquestes xarxes s'han erigit deixant de banda molts pobles i ciutats, i fins i tot han servit d'excusa per empijorrar serveis de tren ja existents a la xarxa convencional. En algunes capitals de província (de departament, a França) s'ha propiciat la construcció de noves estacions a quilòmetres dels nuclis urbans, retallant serveis a les estacions històriques d'aquests nuclis (especialment a Espanya). Finalment, i per variar, en aquelles ciutats on l'alta velocitat s'ha fet arribar al centre del nucli urbà, aquesta ha comportat, massa vegades, un procés de gentrificació que no ha passat desapercebut.

Com hem vist en el cas de les estacions "al-mig-del-no-res", Espanya no és un cas aïllat, sinó que reproduceix un model del nostre entorn més proper. Per a bé o per a mal, moltes coses que s'han pensat, s'han fet o s'han dit ja s'han pensat, fet o dit en contextos no gaire llunyans. El que marca la diferència és saber aprendre dels errors, i en aquest cas l'únic que s'ha fet és aprofundir en aquest de particular.

Les millors perles

Una nena dels Estats Units repetia cada nit a la seva mare que sentia monstres a l'habitació. Després de setmanes ignorant-la, ara han descobert que tenia raó: els sorolls eren de 60.000 abelles que vivien en dos ruscs darrere de la paret.

En plena projecció d'una pel·lícula a León, un espectador va mostrar-se agressiu amb la seva parella i un home, boxejador professional, es va posar pel mig. El que havia de ser una tranquil·la tarda de cine va ser una baralla viral.

Al'església també es poden descobrir les infidelitats. Una dona brasilera va anar a missa i va trobar-s'hi el seu marit amb la seva amant. El primer que va fer va ser posar-los a resar per haver comès aquest pecat.

Un lladre va intentar robar, a plena llum del dia i al mig de Bogotà, a un jove que caminava pel carrer. El que no sabia és que era cinturó negre de taekwondo i entrenador de boxa. Qui va acabar fugint va ser ell.

Laura Fíguls/ACN

LA FOTO

**VOTA
PSC/♥**

**Força
per
governar.**

Tribuna

Arquitectures sense lloc

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor a la UPC

Foto: Blanca Blay/ACN

La sensació de desànim que ha produït al despatx la pèrdua recent d'un important projecte d'arquitectura, després de tot l'esforç, el temps i la il·lusió que hi havíem dipositat, m'ha portat a la memòria una antològica exposició de l'any 2009 al Centre d'Arts Santa Mònica de Barcelona titulada *Arquitectures sense lloc*.

La mostra reunia, en un mateix espai, 200 maquetes i projectes d'autors diferents que mai van ser construïts o bé que ja no existien. Segons premis de concursos, encàrrecs no realitzats i obres desaparegudes. El títol, sens dubte, evocava aquest sentiment de nostàlgia que produeix saber que allò que algú va imaginar i planificar mai veurà la llum.

Juan Luis Arsuaga, paleoantropòleg i director de les excavacions dels jaciments d'Atapuerca, parla amb passió de la capacitat d'imaginar de l'home de Cromanyó, el nostre avantpassat més directe. Segons explica, va ser la diferència més notable envers l'home de Neandertal; la característica que finalment va fer que fos la seva descendència la que s'imposés. Cromanyó somiava i era capaç de crear imatges mentals d'una realitat inexistente, desenvolupant una intel·ligència simbòlica més avançada que la de Neandertal. Això li va permetre planificar i compartir projectes o pensaments abstractes que comptaven amb el suport de la comunitat de manera incondicional fins a la seva consecució. Una capacitat i una ambició imbatibles davant les altres espècies.

Arquitectures sense lloc posava en evidència aquest llegat genètic que vam rebre fa una eternitat i que encara ens continua distingint entre els altres éssers vius: la nostra imaginació. Els éssers humans habitem el món present mentre ens inventem el futur. A través del dibuix i de la representació abstracta, la imaginació humana és capaç de viure aquests espais, de reconstruir-los, de la mateixa manera que un músic és capaç d'*escoltar* la música escrita en una partitura. Invertim quantitats enormes d'energia a dissenyar mons de ficció que seran el nostre hàbitat de demà. Potser per això, no veure realitzats els nostres projectes ens genera una frus-

tració que ens costa digerir. És tant com renunciar a un futur que havíem dissenyat meticulosament.

Tot i això, la mostra del Centre d'Arts Santa Mònica amagava una cara menys evident que la de la simple nostàlgia o la decepció.

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. No hem sabut trobar una altra manera que convocar moltes idees per poder escollir entre elles, i això era una cosa que a l'exposició saltava a la vista. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix.

Podríem dir que un despatx amb cert èxit en la competició en concursos d'arquitectura aconsegueix guanyar entre un 10 i un 20% dels projectes en els quals participa. Això és el mateix que dir que en perd entre 80 i 90 de cada 100 dels que concursa, i això requereix emprar molta energia, però també molts diners que no rep.

Els nostres veïns francesos, suïssos o alemanys ho tenen clar: les idees inicials han servit per emetre un judici de valor. Formen part intrínseca de la construcció de l'edifici, una part més que cal pagar. Allà, un despatx amb poca obra construïda però acostumat a presentar les seves idees en concursos o processos participatius és capaç de subsistir econòmicament de manera digna. El contrari és fomentar la precarietat al sector. Col·laboradors mal pagats i incapacitat per invertir en avenços tecnològics o en una necessària formació contínua si volem ser competitius i afrontar reptes com l'adaptació al canvi climàtic o la incorporació de la intel·ligència artificial en els processos de disseny. Que les nostres idees no es converteixin en totxos no vol dir que no valguin res.

És necessari un canvi de paradigma on administracions públiques i col·lectius professionals com el Col·legi d'Arquitectes i altres àmbits creatius estableixin les bases d'un sistema que reconegui el valor que aporten les idees en el procés de disseny.

Un sistema més just on no guanyar no sigui sinònim de perdre.

“

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix

”

Flaixos

@EnricGoma: Ahir, a la casa del davant, hi havia una colla de turistes. De tant en tant un s'aixecava, anava a un racó i pixava contra la paret. En un terrat. Turisme de qualitat.

@Jordi_Bracons17: Cada vegada veiem més baralles als camps de futbol. Els principals culpables són els pares. Barallar-se quan els nens han de gaudir de l'esport és lamentable.

@Pepo_Marquez: A Hamburg (Alemanya), les botigues no obren ni diumenges ni festius. I saps què passa? Res. No passa res. I els treballadors descansen.

DISTRICTE LGTBI

El flamenc, la música refugi de les identitats 'queer'

El flamenc és un gènere musical que s'ha viscut com un lloc de trobada històrica i representativa de la diversitat d'identitats LGTBI+, o com a mínim això és el que sostenen Ruben Heras i Jero Férec, integrants de Flamenco Queer. De fet, creuen que la diversitat sempre ha format part de la cultura flamenca, així com de la societat.

Flamenco Queer va néixer l'octubre del 2019 amb l'objectiu d'unir, recordar i retre homenatge a la confluència que ha existit sempre entre la comunitat LGTBI+, travesti i flamenca, especialment als barris del Raval i del Poble-sec de Barcelona a principis del segle XX. La seva proposta artística combina el flamenc tradicional amb la representació *queer*.

És per tot plegat que Flamenco Queer es posa al capdavant del taller *Creació d'una peça flamenca: una visió queer*, que tindrà lloc el 6 de juny a les 18 hores al Centre Cívic Sagrada Família.

Les artistes proposen un taller-espectacle en el qual les persones que hi participin tindran l'oportunitat de convertir-se en part ac-

tiva de la creació de la peça. El resultat, per tant, és una obra flamenca col·laborativa.

Per visibilitzar la iniciativa de Flamenco Queer i posar en valor la peça que naixerà a partir del treball en equip del taller, a les 20:30 hores del 6 de juny tindrà lloc la sessió de cloenda oberta al públic, al mateix Centre Cí-

Sempre hi ha hagut confluència entre la comunitat LGTBI+ i la cultura flamenca

vic Sagrada Família. L'ocasió permetrà gaudir en directe de l'obra flamenca col·laborativa en presència de les persones que hauran format part de la creació.

Tal com expliquen des de Flamenco Queer, l'objectiu de les activitats és celebrar el flamenc des de la pluralitat de les identitats LGTBI+ que sempre han existit.

Amb tot, la programació LGTBI+ del Centre Cívic Sagrada Família no acaba aquí. El 13 de juny a les 20 hores es podrà gaudir de l'obra de teatre i performance *Si algúien pronunciara tu nombre: Vol II*, a càrrec d'Andrea Corrales i Laia Lloret, de Dostopías.

La peça està basada en l'obra *El cos lesbiana* de l'escriptora Monique Wittig. En la performance de Dostopías, les artistes treballen amb la materialitat del llenguatge d'una manera experimental, inspirant-se en els imaginaris de Wittig sobre la identitat, el dolor i les pràctiques lesbianes, portant-los a l'extrem.

De fet, en aquest segon volum que presentaran al Centre Cívic Sagrada Família, les artistes faran emergir també, a partir del desig i la resistència, altres problemàtiques que parteixen de les complexes relacions entre nosaltres: cossos travessats per les limitacions, els fantasmes, la imatge i les tecnologies.

Totes les activitats es duen a terme a la sala d'actes del Centre Cívic Sagrada Família i l'entrada i participació és gratuïta, tot i que hi ha aforament limitat.

FLAIXOS AMB ORGULL

Taller sobre transfòbia a la feina

L'àrea d'adolescència i joventut de l'Ajuntament de Barcelona organitza activitats i tallers al voltant del món laboral i la recerca de feina per a persones d'entre 16 i 35 anys.

És per això que impulsa la sessió *Transfòbia al món laboral* el 6 de juny a les 17:30 hores a l'oficina de Joves d'Horta-Guinardó.

L'objectiu és donar eines i consells en matèria de drets laborals i LGTBI+. També serà un espai segur on poder compartir experiències de transfòbia a la feina i conèixer la vivència d'altres persones trans.

Festa dels 5 anys del Centre LGTBI

Dissabte 18 de maig, el Centre LGTBI celebra la seva festa anual, amb motiu del Dia Internacional contra l'LGBTI-fòbia. Enguany, la festa tindrà un caràcter especial, ja que es commemoren els cinc anys del naixement del Centre LGTBI.

Durant el matí hi haurà activitats per a totes les edats davant de l'equipament, al carrer Comte Borrell. En canvi, a la tarda hi haurà concerts i actuacions musicals a la plaça de Catalunya.

Recorreguts vitals a través de l'arxiu

El 30 de maig a les 18 hores, Ca la Dona acollirà el taller *Recorreguts vitals, utopies i ensomnis al voltant de l'arxiu i la memòria*, a càrrec de l'artista E/Urko.

L'activitat té el propòsit de relacionar el material d'arxiu de i des de les dissidències sexuals i de gènere a través de la memòria.

El que es farà és construir artefactes culturals en forma de *collage*, relats i fotografies, per exemple, per deixar constància i fer memòria. Intervenir en el present i el passat per omplir els buits i crear utopies d'altres mons possibles.

Foto: Flamenco Queer

Les dones i les memòries dissidents durant el franquisme

Foto: Centre LGTBI de Barcelona

Quan es parla de la repressió durant el franquisme, sovint es pensa en aquells que la van patir per motius polítics. De vegades, també es recorden els homes homosexuals empresonats o les dones trans que patien la persecució del règim i no eren reconegudes en la seva identitat de gènere.

La realitat, però, és que es té poca consideració envers la repressió silenciosa, però no menys violenta, que duia a terme *El Patronato de Protección de la Mujer* i com afectava tant les dones cis heterosexuales com totes aquelles que haurien volgut sortir de la norma.

De fet, es tracta d'una de les institucions més longeves i opaques del franquisme i la transició i va suposar un mecanisme de control i vio-

lència contra les dones i les persones dissidents. Amb l'objectiu de reflexionar sobre tot plegat, el Centre LGTBI de Barcelona organitza la taula rodona *El Patronato de Protección de la Mujer i les memòries dissidents* el 16 de maig a les 18 hores a la seva seu del carrer Comte Borrell, número 22.

La pregunta a respondre és: "De quina manera va afectar aquesta institució les vides i llibertats de milers de dones?". Per fer-ho, participaran en la taula rodona Consuelo García del Cid, escriptora i supervivent de reformatoris franquistes; Sofia Esteve i Isa Luengo, cineastes; Andrea Momoitio, periodista; i Maria Forns Roca, que es defineix com a dona, de classe baixa i nació oprimida.

Sants-Montjuïc

líneasants.cat

8 de maig del 2024

Patrimoni | Dubtes sobre la reforma de la Casa de la Premsa

Veïns del Poble-sec reclamen a l'Ajuntament que acceleri la rehabilitació de l'edifici del 1929 i que reobri abans del seu centenari. Des de l'Associació Casa de la Premsa mostren neguit per la falta d'avenços en el projecte, però el consistori demana calma.

La transformació de l'espai firal de Montjuïc costarà 290 milions

» El concurs internacional d'arquitectura començarà el 15 de maig
» Ajuntament, Generalitat i Fira volen convertir l'espai firal en "icònic"

ECONOMIA ▶ La remodelació per fer de Montjuïc un espai firal "icònic" el 2029 suposarà una inversió de 290 milions d'euros. Així ho han explicat aquest dilluns l'Ajuntament, la Generalitat i Fira de Barcelona, que s'han reunit en el marc de la Comissió del Centenari de l'Exposició Internacional de 1929.

La comissió ha aprovat que el concurs internacional d'arquitectura per remodelar els espais firals de Montjuïc començarà a caminar el 15 de maig amb l'objectiu de convertir Montjuïc en un espai firal "urbà, modern i icònic". La previsió és que les obres estiguin enllestides el 2029, coincidint amb el centenari de l'Exposició Universal.

La primera fase de les obres de la renovació de l'espai firal, que és la que es farà entre el 2026 i el 2029, inclou tres projectes principals: la construcció d'un nou palau multifuncional de dues plan-

L'Ajuntament, la Generalitat i la Fira. Foto: Blanca Blay/ACN

tes; la rehabilitació i adequació del Palau d'Alfons XII i el nou Palau de Congressos; i la transformació del Palau del Vestit.

L'HABITATGE PÚBLIC ESPERARÀ Pel que fa als 500 pisos socials i els diferents equipaments que hi ha previstos al carrer Lleida,

on ara hi ha el Pavelló 2, l'alcalde Jaume Collboni va dir el mateix dilluns que quedaran per fer amb "l'horitzó 2035", juntament amb la remodelació del Palau 1. La decisió s'ha pres per no haver de fer totes les obres de cop i haver d'aturar del tot l'activitat del recinte firal.

El carrer d'Elkano. Foto: Línia Sants

Aprovada la remodelació del carrer d'Elkano

URBANISME ▶ L'Ajuntament començarà aquest 2024 les obres de reforma del carrer d'Elkano per convertir-lo en plataforma única des de la plaça de Las Navas fins al carrer de Radas. El projecte aprovat pel govern municipal té un pressupost de prop de tres milions d'euros i inclou la reforma de la plaça del Setge de 1714.

Un cop comencin les obres –que no tenen data exacta–, el consistori preveu que els tre-

balls s'allarguin un any. L'objectiu de les obres és començar a donar prioritat als vianants a la zona. A més, el carrer millorarà la zona verda.

Així, el primer tram d'obres del carrer d'Elkano serà el que va de Jaume Fabra a Radas. Més enllà d'aquest últim carrer, es mantindrà la calçada segregada per a la circulació. I el segon tram de les obres serà la reforma de la plaça del Setge de 1714.

Llum verda al pla per fer un Institut Escola a Can Batlló

EQUIPAMENTS ▶ L'Ajuntament cedirà un edifici de Can Batlló per fer-hi un nou centre educatiu públic. Ho ha aprovat el ple municipal, que traspasarà l'antic bloc 19 del complex industrial al Consorci d'Educació de Barcelona. Un cop rehabilitat i ampliat, serà la seu de l'Institut Escola Cal Maiol.

Amb una superfície total de 7.000 metres quadrats, el nou equipament acollirà 450 alumnes d'educació infantil i primària, i 240 de l'ESO. El cost estimat de la construcció és de 12,8

milions d'euros. La construcció d'aquest centre és una llarga reivindicació veïnal de la Bordeta. L'escola és actualment al carrer de Sagunt i fa anys que espera les noves instal·lacions per poder posar en marxa un projecte educatiu que s'allargui des de l'educació infantil fins a la secundària en un mateix espai.

El Consorci d'Educació de Barcelona ja treballa en la redacció del projecte executiu per a la construcció del centre. Tot i això, encara no es coneix la data exacta de l'inici de les obres.

L'Escola Enric Granados de la Zona Franca celebra 50 anys

Alumnes del centre en els actes de celebració. Foto: Consorci d'Educació

EDUCACIÓ ▶ L'Escola Enric Granados de la Zona Franca ha celebrat el 50è aniversari. El centre es va omplir d'activitats festives el dia fort de la celebració, el passat dijous 25 d'abril. A més, l'escola va renovar la seva imatge amb un nou logotip i una exposició fotogràfica que repassa el seu mig segle d'història.

Representants de diverses institucions, com la consellera d'Educació, Anna Simó, van participar en els actes de celebració. També hi van assistir antics alumnes, exdirectors i ex-

treballadors de l'escola, que va néixer gràcies a les mobilitzacions i reivindicacions dels veïns. "Aquest centre està profundament arrelat al barri i les moltes entitats que s'han implicat en els actes festius ho demostren", detalla la directora, María Gómez.

El futur de l'espai educatiu passa ara per aconseguir la igualtat d'oportunitats per a tots els infants a través d'un projecte basat en l'art. "L'art ens iguala i ens serveix com a disparador de diverses propostes educatives", comenten des del centre.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

La sala de conferències de l'Espai Línia es va omplir de gom a gom per a la presentació d'Orgull. Fotos: Joanna Chichelnitzky i ERC LGTBI

Collboni, a la presentació d'Orgull: "El risc de retrocés sempre està present"

Pere Giménez
BARCELONA

L'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni, va presentar la publicació *Orgull* el 17 d'abril en un acte a l'Espai Línia, que es va omplir de gom a gom per a l'ocasió. Collboni va expressar que poder oficiar la benvinguda al primer diari LGTBI+ de Barcelona era "un honor i un orgull, com a membre del col·lectiu i com a alcalde de la ciutat".

Collboni va manifestar "un doble sentiment, d'alegria i de responsabilitat", pel que suposa aquesta nova finestra informativa oberta a totes les veus i mirades del col·lectiu. D'alegria perquè s'enriqueix el teixit, s'obre un espai de comunicació, i perquè la iniciativa neix a Barcelona, "una de les ciutats que més passos ha fet a favor de l'alliberament LGTBI+". I de responsabilitat "cap als companys i companyes de lluita, perquè vivim moments complicats", en referència a l'auge d'una ultradreta que cada cop és "més descarada", amb el que això comporta.

En el seu discurs, l'alcalde va reivindicar el paper pioner de Barcelona en les polítiques a favor del col·lectiu LGTBI+, tot alertant que "el risc de retrocés, de perdre tot el que hem conquerit, sempre està present".

"Orgull aspira a ser més que una publicació. Aspira a ser una idea, una idea de convivència, un espai de reflexió i de crítica, un dia-

ri que sigui útil i no caigui en el dogmatisme", va dir l'editor del *Grup Comunicació 21*, David Centol. En aquest sentit, va remarcar la constatació que les persones lectores del nou mitjà no només pertanyen al col·lectiu LGTBI+.

COMBATRE LA LGTBI-FÒBIA

"És una eina més que posem al servei de tothom", va subratllar Centol en referència al paper del mitjà per informar sobre les realitats del col·lectiu, però també a l'hora de contribuir a la sensibilització i combatre la LGTBI-fòbia. "La solució a la intolerància ha de ser col·lectiva", va afirmar.

L'editor va alertar de l'increment de les agressions al col·lectiu i de la joventut dels agressors: "La legitimació dels discursos d'odi de les formacions polítiques d'ultradreta és una de les causes principals, i per això hem de portar els debats a les escoles i instituts". Centol va afirmar que "abans de l'atac sempre hi ha un procés de deshumanització i els menors reprodueixen discursos apresos".

"Ja no ens conformem amb els marges, no volem ser tan sols espectadors d'un món al qual pertanyem. *Orgull* no és un diari militant. La nostra feina és el periodisme, que aplicarem amb una mirada i un enfocament LGTBI+", va apuntar Centol, parafrasejant la cap de redacció d'*Orgull*, Mar Sifre.

L'editor va agrair especialment el suport rebut en el llançament d'*Orgull* per part de l'A-

juntament de Barcelona i del seu Comissionat de Polítiques d'Infància, Adolescència, Joventut i LGTBI, Javi Rodríguez, així com de les diferents entitats i associacions del col·lectiu.

A l'acte de presentació d'*Orgull* també van assistir Eva Baró, regidora i presidenta del grup d'Esquerra Barcelona, i Joan Rodríguez, regidor de Trias x Barcelona, entre d'altres.

DE LA RESISTÈNCIA A LA LLUITA

La presentació d'*Orgull* va incloure una taula de debat amb Judith Juanhuix, científica i activista trans; Mar Sifre Rigol, cap de redacció del mitjà, i Maria Cerezuela, periodista de *Comunicació 21* i conductora de l'acte de presentació.

Mar Sifre, cap de redacció: "A Orgull deixem petites llavors que van creixent"

"Per fi", és el que va pensar Judith Juanhuix quan li van explicar que s'estava cuinant la nova capçalera. "El futur d'*Orgull* és tot, com el del col·lectiu", va vaticinar.

Qüestionada sobre per què fins ara no havia vist la llum un mitjà com aquest, va assenyalar que "abans vivíem en la resistència, i ara l'hem deixat per començar a ser models de lluita, de llibertat, i passar a l'acció". En

aquest sentit, va reconèixer que estar a la resistència "és cansat".

Sifre, al mateix temps, es va mostrar molt satisfeta pel resultat de la revista i per la resposta rebuda en aquest mes i mig des que va néixer *Orgull*, demostrant-se que era un mitjà "necessari". La cap de redacció d'*Orgull* va remarcar que els mitjans de comunicació són "indispensables" per reflectir les realitats del col·lectiu LGTBI+, i va reivindicar la importància dels periodistes que "sàpiguen tractar aquests temes".

Sifre també va comparar la tasca d'*Orgull* a l'hora d'abordar les diferents temàtiques amb el fet de "deixar petites llavors que van creixent" i que capten l'interès, no únicament del col·lectiu LGTBI+. "La gent vol saber què hi ha al seu entorn", va dir en la línia del que havia apuntat poca estona abans Centol.

Així mateix, durant el seu discurs, Sifre va voler posar en valor que, durant el mes i mig que fa que *Orgull* existeix, diverses persones l'han escrit per agrair la tasca del mitjà: "No tenia massa clar què era el no binarisme, mai havia llegit un reportatge al respecte, ara ho puc entendre millor", va ser un dels missatges. D'altres se li han apropat per dir-li que "gràcies a vosaltres he pogut encetar una conversa sobre l'asexualitat".

Segons Sifre, aquesta és la demostració que *Orgull* fa la seva feina, una sensació que se sosté amb els 8.000 usuaris únics que

ha registrat *orgull.barcelona* durant el primer mes.

LA INTERSECCIONALITAT, CLAU

Sobre *Orgull* com a mitjà de comunicació, Juanhuix va valorar la seva aposta per "representar l'autorepresentació". És a dir, que quan s'aborda una temàtica, no es limita a recórrer a la persona experta de torn, sinó que s'opta per representants de les diferents sigles del col·lectiu. Una qüestió "molt important" que "també haurien de fer la resta de mitjans", va subratllar. "*Orgull* és periodisme de veritat", va reblar.

A la taula també es va parlar sobre els drets del col·lectiu LGTBI+, la situació actual, les diferents realitats que hi conviuen, el futur, i el camí que queda per recórrer. "Interseccionalitat és la paraula clau", va dir Juanhuix, qui va deixar clar que veu el futur amb optimisme: "S'aniran assolint drets, malgrat pugui haver-hi petits retrocessos pel camí".

Així, la científica i activista va posar sobre la taula que la lluita LGTBI+ no són només les reivindicacions estrictament del col·lectiu. La interseccionalitat, per tant, també "s'ha d'entendre com la lluita feminista, per l'habitatge o per un sistema de salut públic de qualitat", va remarcar. Un exemple seria tenir els recursos necessaris perquè es respectin els drets reproductius o el procés de transició de les persones trans.

Associació de Comerciants

Creu

‘Apadrina un Comerç’ uneix forces per modernitzar el comerç de proximitat

■ L'Eix Comercial Creu Coberta i l'Escola Joan Pelegrí s'alegren de presentar el projecte **Apadrina un Comerç**, una iniciativa conjunta destinada a revitalitzar el comerç de proximitat a través d'una col·laboració molt fructífera entre tota la comunitat educativa i els petits comerciants.

Durant anys, s'ha observat una tendència per la qual els joves i adolescents s'allunyen progressivament del comerç local, menys tenint els seus beneficis i valors tradicionals. Amb aquesta inquietud en ment, **Creu Coberta i l'Escola Joan Pelegrí** han treballat de valent durant un any per establir sinergies, construir ponts i promoure estratègies que permetin una renovació i modernització dels negocis locals.

El programa **Apadrina un Comerç** permet als estudiants dels graus d'informàtica i de comerç de l'Escola Joan Pelegrí, en grups mixtos, visitar els comerços de l'Eix

Creu Coberta. Aquests estudiants, dotats dels seus coneixements i una perspectiva fresca, proposen accions de millora i estratègies per actualitzar el comerç i les seves comunicacions. Amb aquesta interacció, l'objectiu és no només donar poder als estudiants, sinó també educar-los sobre els valors i les virtuts del comerç de proximitat.

La presentació del projecte **Apadrina un Comerç** tindrà lloc el **dimecres 8 de maig a les 11.30 h** a la Sala d'Actes de l'Escola Joan Pelegrí, situada al carrer Consell de Cent 14. L'esdeveniment inclou diverses intervencions i un debat sobre el model comercial de proximitat i els joves, així com la presentació dels treballs fets pels estudiants participants.

L'esdeveniment comptarà amb la **presència** de diversos **regidors i consellers de districte**, així com membres destacats de l'Eix Comercial Creu Coberta i de l'Escola Joan Pelegrí.

Programa de la presentació: **Apadrina un Comerç**

11.30h	BENVINGUDA Benvinguda de la direcció del centre i de la presidència de l'eix comercial, amb Dolors Saban , directora de l'Escola Joan Pelegrí, i Marta Lorenzo , vicepresidenta de l'eix Creu Coberta.
11.40h	VÍDEO ELABORAT El vídeo inclou declaracions de botiguers que han rebut l'assessoria, fotografies del projecte i altres materials.
11.45h	DEBAT Model comercial de proximitat i joves. Bona pràctica. Amb Albert Torras , Director de comunicacions de Creu Coberta; Nàhia Girones , CEO de Youz Talent; i Christian Oliva , CEO de Tengui i CEO de Wekode.
12.05h	PROJECTE El projecte Apadrina un Comerç com a model de treball. Amb Jelen Santamaria , de l'Escola Joan Pelegrí; Ana Vicente , cap d'estudis de cicles formatius de l'escola; Mabel Rubio i Lawrence Bendiol , alumnes participants; i Esther Voltà , comerciant participant. Modera: Albert Torras .
12:45h	RECONeixEMENT Entrega d'un reconeixement als alumnes que han liderat el millor projecte.

Creu Coberta

ÀREA COMERCIAL
GRAN VIA
CREU COBERTA

&

Poble Espanyol
Barcelona

El Poble Espanyol, un centre d'artesanía únic a Barcelona

Més
informació:
creucoberta.com

■ El Poble Espanyol és un recinte únic de representació artesanal i un lloc idoni per gaudir de l'experiència de l'artesanía.

Es tracta, sens dubte, d'un espai que gaudeix d'una de les millors concentracions d'artesans de Barcelona i del país. És per això que la Generalitat de Catalunya va distingir-lo com a **Zona d'Interès Artesanal**.

Actualment, hi ha programes **4 cursos** d'iniciació a

l'artesanía per a adults: **art Suminagashi**, iniciació a la **ceràmica**, iniciació al **mosaic en vidre** i iniciació a la **joieria en pedra**.

Els **divendres i dissabtes**, en diferents horaris segons el curs, **podreu aprendre diverses tècniques** per treballar la ceràmica i crear un bol apte per aliments, descobrir la tècnica japonesa mil·lenària Suminagashi per aconseguir dissenys únics, convertir-vos en experts del trencadís, on

creareu un mosaic típic de Gaudí o coneixereu el món de les pedres naturals i aprendreu a utilitzar-les per crear una peça de joieria única i irreplicable.

A més, de **dilluns a diumenge** els artesans del Poble **imparteixen tallers especialitzats** en els quals els participants aprendran a aplicar **diverses tècniques artesanals** de la mà dels professionals que treballen al recinte dia a dia.

Farmàcia del Mercat
Hostafrancs

C/ Creu Coberta 95
08014 Barcelona
☎ 93 431 91 70
📞 646 69 03 21

Dilluns a Divendres 8:00 a 21:00
Dissabtes: 9:00 a 21:00
Diumenges: 9:00 a 21:00
Estem a prop teu

PORTONOVO SILVESTRE
CERVEERIA-RESTAURANT

**ESPECIALITATS
DE LA CASA:**

Carns a la brasa
Pernil de Guijuelo.

MENÚ DEL DIA
15€

C/ Creu Coberta, 37 (tocant Plaça Espanya) Tel./Fax 932925395
salamanca@grupossilvestre.com
www.grupossilvestre.com

Hostafrancs

PLATS CUINATS
des de 1979

**Obert de dijous a diumenge
de 10.30 a 15:30h**

CONSELL DE CENT. 17 - 93 424 38 17 - www.platscuinatshostafrancs.com

"La Muntanya"
Xarcateria des de 1966

**OFERTA FANTÀSTICA!!
ESPATLLA IBÈRICA DE JABUGO**
Sancera, desossada i llencada al buit
98,95€ / la peça

**Els oferim una àmplia gamma de
Pernils de Jabugo - Salamanca
Trevez i embotits
de primera qualitat totalment garantida**

CREU COBERTA, 45 - TEL.93 423 48 11 - 08014 BARCELONA

El Corralet, projecte guanyador del concurs per a la gestió del càfè de la Lleialtat Santsenca, va començar a funcionar el 4 de maig com un espai obert al barri amb vocació d'esdevenir punt de trobada de veïns i entitats.

Barcelona té l'oferta comercial més extensa d'Europa

TEIXIT COMERCIAL ▶ Barcelona té una densitat comercial de 1.382 locals comercials per quilòmetre quadrat, segons l'estudi impulsat per la Generalitat a través de la Direcció General de Comerç *Mapa comercial de capitals europees*.

Es tracta d'una xifra molt superior a altres capitals europees, com Madrid (391), París (306), Lisboa (214), Londres (144), Milà (100) i Múnic (50). L'estudi també ha analitzat el percentatge de superfície urbana en què la població té accés a un eix comercial a menys de cinc minuts caminant i el resultat obtingut ha estat que el 49,1% de la trama urbana compleix amb aquest requisit. A més, Barcelona és l'única de les ciutats estudiades que té un accés comercial a menys de 15 minuts a peu.

Segons el *Mapa comercial de capitals europees*, elaborat per Eixos.cat, que analitza la morfologia comercial de set grans ciutats del continent que sumen prop de 20 milions d'habitants, Barcelona té més de 62.000 es-

Una botiga de roba de Barcelona. Foto: Ajuntament

tabliments actius i també és la ciutat amb més locals en actiu, amb 1.127 per quilòmetre quadrat i 3,65 per cada 100 habitants.

L'estudi determina que Madrid i Barcelona són les ciutats amb més eixos comercials de primer ordre, és a dir, aquell que tenen 40 o més actius comercials, compten amb almenys el

80% d'ocupació comercial i amb almenys el 30% d'establiments d'oferta no quotidiana.

Finalment, en relació als mercats municipals, Barcelona en té 39, molts d'ells reformats. És una oferta, conclou l'estudi, que només és comparable als 45 de Madrid, els 25 de Lisboa i els 21 de Milà.

Una gimcana per unir el comerç local i la cultura

ENTITATS ▶ L'associació Sants Establiments Units ha posat en marxa una gimcana que uneix la cultura amb el comerç local. Es tracta de la 'Gimcana dels Punts de Llibre', la iniciativa de l'eix comercial que s'emmarca en el projecte 'El Comerç i Les Escoles', impulsat per la Direcció de Comerç, Restauració i Consum de l'Ajuntament.

La proposta ofereix una oportunitat per explorar els carrers de Sants, alhora que es coneixen els comerciants del barri i es col·leccionen els punts de llibre gua-

nyadors del concurs 'Premi Punt de Llibre', que es va fer en el marc del mateix projecte i que van dissenyar els centres educatius que participen en el programa.

Així, els 14 punts de llibre estan repartits en 14 establiments associats del barri i la gimcana consisteix a recollir cada model guanyador. D'aquesta manera, segons afirma l'entitat, "es combina la diversió i la cultura mentre es reconeix i s'impulsa el comerç local i s'enforteixen els lligams entre els veïns i les veïnes del barri".

Imatge dels 14 punts de llibre guanyadors. Foto: Ajuntament

Clínic OBERT

Ens mou la teva salut

11 de maig
Campus Clínic
De 9.30 a 15h

 Captura el QR per a més informació
clinicobert.cat

L'11 de maig de 2024 viu la festa de la salut al carrer! Podràs gaudir de més de cent activitats durant tot el matí.

Xerrades, visites guiades, escape room, concerts, tallers de ciència i prevenció de la salut, showcooking, spinning, zumba, marxa nòrdica, swing... **T'hi esperem!**

Viu la salut al carrer!

Centre Catòlic de Sants
C/Antoni de Capmany, 72
Tel. 933325037
www.ccsants.cat

Diumenge 19 maig 2024 18 h

**LAMAR CARDINAL JAZZ BAND
(TEXAS)**

**JAZZ-ology
(CALIFORNIA)**

**JAZZ
FOR ALL**

**ENTRADA GRATUÏTA PRÈVIA RETIRADA DE LOCALITAT A SECRETARIA
DE DIMARTS A DIVENDRES DE 17 A 20 h, A TAQUILLA I A ENTRAPOLIS.COM**

Venda de
localitats

entràpolis!
venda d'entrades online

“**H**i ha pocs pisos de lloguer i molta gent en llista d'espera”, contesta la comercial movent el cap d'una banda a l'altra en signe de negació i sense gairebé mirar la Newma a la cara. “L'anunci deia que teníeu un pis de lloguer de dues habitacions per 600 euros”, insisteix la noia balbucejant i plantada dempeus al vestíbul de la Cambra de la Propietat Urbana a Olot. “Sí, però ja no el tenim”, la interromp la dona de manera seca.

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer a Olot o a qualsevol altre municipi proper. Però en tot aquest temps no n'ha trobat cap. En el seu cas no és un problema de diners. Treballa en una empresa càrnia com a netejadora i compartirà el pis amb la seva germana, que també té un contracte fix a jornada completa. És a dir, pot pagar perfectament un lloguer de 500, 600 o 700 euros, que són els preus en què es mouen els pisos a Olot.

La Newma, però, té una pega. És catalana i parla perfectament el català, però vesteix un hijab i és negra. Els seus pares són originaris de Gàmbia. L'ARA l'acompanya a diverses immobiliàries per comprovar si realment és tan difícil trobar pis. Per no condicionar-ne la resposta, la periodista també es cobreix el cap amb un mocador com si fos musulmana. I, efectivament, totes les immobiliàries contesten el mateix: no hi ha ni un sol pis de lloguer a Olot.

La cosa canvia radicalment, però, sense un vel al cap. “Tenim un pis de dues habitacions i 560 euros”, afirma la mateixa comercial de la Cambra de la Propietat Urbana que fa menys d'una hora ha donat una negativa rotunda a la Newma, quan aquesta periodista hi torna sense cobrir-se els cabells. Un pis així és justament el que necessita la Newma. En aquesta ocasió, la comercial es mostra amable, m'ofereix seure, m'ensenyava fotos de l'habitatge, em proposa visitar-lo i fins i tot està disposada a esperar un dia perquè jo decideixi si m'interessa. Així mateix, m'ensenyava imatges d'un segon pis de lloguer que també està disponible, encara que és una mica més car.

“Ric per no plorar”, diu la Newma mentre se li escapa un riure nerviós, d'incredulitat, quan escolta bocabadada la conversa amb la comercial que ha gravat l'ARA. Aquest pis li canviaria la vida, assegura. El seu marit és a Gàmbia –el va conèixer en unes vacances d'estiu– i el reagrupament familiar depèn ara del fet que ella aconseguixi un pis de lloguer. Actualment viu amb el seu fill de tres anys a casa dels seus pares, però allà ja no hi cap ningú més. “Faig torn de nit a la feina i totes les hores extra que pugem cobrar més,

Sense pisos de lloguer per a immigrants

Hi ha pisos de lloguer per a autòctons però no pas per a immigrants. En aquest reportatge del diari **ARA**, la periodista **Mònica Bernabé** comprova de forma pràctica les actituds racistes en moltes immobiliàries. Una altra cara del greu problema de l'habitatge.

però veig que no es tracta d'un problema de diners –lamenta la noia–. Jo no vull anar-me'n a viure a Gàmbia. Jo soc d'aquí, no conec aquell país”.

La responsable de la delegació a Olot de la Cambra de la Propietat Urbana de Girona declina fer declaracions a l'ARA quan aquest diari contacta amb ella per telèfon per aclarir la raó de la diferència de tracte. Es dona la circumstància que el 2021 l'Ajuntament d'Olot va im-

pulsar un procés participatiu per abordar el racisme immobiliari al municipi, en què es van implicar professionals de l'administració local, associacions de veïns i immigrants, però també els mateixos agents de la propietat. Fruit d'aquella feina, es va fer una diagnosi de la situació i es van acordar una sèrie de mesures.

“Fa dos anys que esperem que l'Ajuntament faci alguna cosa”, es queixa Mari Dram-

meh, de la plataforma Stop Racisme Lloguers, que considera que la diagnosi va estar molt bé, però no ha servit per a res pràctic. En canvi, el regidor d'Urbanisme i Habitatge d'Olot, Jordi Güell, assegura que sí que s'hi han fet avenços: “Hem format els treballadors municipals i ens hem posat en contacte amb Figueres, Salt, Banyoles i altres ajuntaments de la zona. Tothom detecta el problema, però ningú sap com po-

sar-s'hi”. Segons ell, la Generalitat és la que ha d'intervenir en l'assumpte: “L'Ajuntament d'Olot no resoldrà el problema sol. Fa falta una voluntat política de país”.

Rosa Padilla fa tres anys que busca un pis de lloguer a Arenys de Mar o a qualsevol altra localitat del Maresme. És hondureny, fa més d'una dècada que viu a Espanya i gairebé no té accent llatinoamericà quan parla. Però la seva fesomia la delata. “No tinc

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer. Foto: David Borrat

“

– [Comercial immobiliària]
Hi ha pocs pisos
de lloguer i molta gent
en llista d'espera...

– [Newma]
L'anunci deia que teníeu
un pis de lloguer
de dues habitacions
per 600 euros.

– [Comercial immobiliària]
Sí, però ja no el tenim.

”

ni un sol pis de lloguer”, assegura la comercial de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, pensant que parla amb dues immigrants: la Rosa i la periodista de l'ARA. Al cap de cinc minuts, aquest diari torna a contactar amb la immobiliària però per telèfon i parlant en català, i la resposta és totalment diferent. “Tenim un pis de tres habitacions amb pàrquing per 1.100 euros al mes”, contesta un altre comercial.

“Et sents impotent i amb ràbia”, confessa la Rosa, visiblement dolguda. Actualment viu en un pis d'una sola habitació amb la seva parella, la seva filla d'11 anys i la seva germana, on literalment no caben. En necessita un de més gran. Els diners tampoc són un inconvenient per a ella. Pot pagar un lloguer de 1.100 euros o fins i tot més.

MESURES QUE NO ARRIBEN

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat. La mateixa Generalitat va anunciar a l'octubre la posada en marxa de 70 mesures contra el racisme, i algunes anaven destinades precisament a combatre aquest problema. La directora

general de Migracions, Refugi i Antiracisme del departament d'Igualtat i Feminisme, Eunice Romero, afirma, però, que de moment només han tingut temps de formar sobre aquest tema el personal de l'Agència Catalana d'Habitatge i els professionals dels serveis d'acollida de migració. “Una experiència pilot amb agents immobiliaris a les comarques de Girona per combatre el racisme no es podrà dur a terme per la no aprovació dels pressupostos”, lamenta. Així mateix, tampoc es va poder aprovar abans de la convocatòria de les eleccions l'avantprojecte de llei contra el racisme, que ja s'havia redactat. O sigui, de nou, el que es posa per escrit no es fa realitat.

“Em pot dir el seu nom per saber com dirigir-me a vostè?”, diu a l'altra banda del telèfon la comercial d'una oficina de Tecnocasa, al barri de Sant Andreu de Barcelona. Amb aquesta fórmula, les immobiliàries poden deduir l'origen del seu interlocutor sense necessitat de preguntar-lo directament. A Tecnocasa també asseguren que no tenen pisos de lloguer quan creuen que parlen amb una persona estrangera, però contesten el

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat

L'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari: les multes van de 10.000 a 40.000 euros

contrari al cap d'una hora quan se'ls contacta parlant en català.

“Potser la meua companya no tenia constància que teníem aquest pis disponible”, argumenta el responsable de l'oficina de Tecnocasa, David Sánchez, per justificar la diferència de resposta. Aquesta mateixa raó argüeix Mar Buch, de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, encara que reconeix que el 25% dels propietaris els demanen que l'inquilí no sigui immigrant. “Llavors jo m'he de buscar una excusa, perquè el propietari és el que decideix. Altres tampoc volen animals ni nens”, admet amb total sinceritat.

L'advocada del servei d'atenció i denúncia de SOS Racisme Catalunya, Úrsula Ruiz, recorda que l'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari. Les multes van de 10.000 a 40.000 euros. El problema, però, és aconseguir-ne les proves. “Cal el registre de trucades amb la immobiliària, els emails de confirmació de cita per visitar un pis i després la cancel·lació... –enumera per exemple–. Les immobiliàries dilaten el procés en el temps o diuen que el pis ja està llogat”, afirma. És a

dir, el racisme no és flagrant sinó subtil, i això encara dificulta més la denúncia.

SANCIONS

Malgrat això, l'Ajuntament de Barcelona va sancionar dues immobiliàries amb 45.000 i 90.000 euros per discriminació quan governaven els comuns. L'ONG Provienda també ha aconseguit alguns fruits en aquest sentit. “Fins que no es posin multes, les immobiliàries no canviaran”, opina el seu advocat, Míquel Ruiz Díaz-Reixa. L'any passat, Mehdi el Madyouni, d'origen marroquí i que va comptar amb el suport legal d'aquesta associació, va obtenir una indemnització de 4.000 euros de Finques Pagès, de Reus, per danys morals per discriminació. Amb tot, els que s'animen a seguir un procés d'aquesta mena són molt pocs. L'advocada de SOS Racisme explica per què: “Una denúncia suposa una inversió de temps i d'energia i no garanteix aconseguir un pis”.

Un reportatge de **Mònica Bernabé**

Llegeix més reportatges com aquest a:

ara.cat

Cultura de Barri

Literatura | Festival Món Llibre

El festival literari Món Llibre, adreçat als infants i joves, se celebrarà el 15 i 16 de juny al CCCB, al Macba i a les biblioteques Jaume Fuster i Trinitat Vella-José Barbero.

Fotos per alertar de la crisi ambiental

FESTIVAL ▶ El Festival Enfocats de fotografia és la insígnia del Centre Cívic Pati Llimona del Raval, i enguany arriba a la seva 14a edició. Ho fa amb l'objectiu d'alertar, tal com expliquen des de la mateixa organització, "d'un tema urgent: la crisi ambiental". L'estrena va tenir lloc el passat 25 d'abril i s'allargarà fins al 15 de juny.

I res millor per llançar aquest avís que una imatge potent com és la que ha estat escollida com a fotografia oficial del certamen —obra de Joanna Chichelnitzky (Fotomovimiento)—, d'una de les protestes organitzades pel col·lectiu Eixample Respira per denunciar la contaminació de l'aire que pateix aquest districte de la ciutat.

QUATRE ITINERARIS

L'Enfocats 2024 està dividit en quatre itineraris: pràctiques sostenibles; ciutat i zones de sacrifici; mars i oceans i hort urbà. En el marc de cada temàtica s'organitzaran

diferents activitats, com ara una sessió de *hacktivisme* climàtic, la ruta *Adaptació climàtica urbana* o la xerrada *La importància dels oceans: problemàtica i solucions*.

SIS EXPOSICIONS

Pel que fa a les exposicions, el festival en programa sis: *El Clima en vaga* (Fotomovimiento); *Sant Adrià i Barcelona, zones de sacrifici ambiental* (El Periódico i Felipe Garibello); *Primary Ocean* (Ruido Photo); *Crònica d'un miratge* (Àngel García i Laura Millan); *Por mi futuro* (La Europa del Aborigen) i una exposició col·lectiva a La Bonne. Totes elles, amb un mateix patró: alertar sobre la gravetat del canvi climàtic que estem vivint i ajudar a fer visibles unes repercussions que ja patim. En són exemples l'increment de la temperatura global, l'augment de les inundacions, la sequera i la creixuda del nivell del mar, entre d'altres.

Quan els records de la història són a sota terra

EXPOSICIÓ ▶ El Centre Cívic La Sedeta exhibeix entre el 6 i el 29 de maig el projecte de la fotògrafa i periodista Ana Sánchez i l'historiador Xavier Domènech sobre els refugis antiaeris de la ciutat. Batejat amb el nom de *1.322. Refugis antiaeris de Barcelona*, a la Sedeta s'hi exposa una versió reduïda.

El projecte de Sánchez i Domènech neix per commemorar el 85è aniversari del bombardeig més mortífer que Barcelona va patir durant la Guerra Civil, que va tenir lloc durant els dies 16, 17 i 18 de març del 1938. El recull d'imatges és fruit de la investigació que la fotògrafa va fer per 400

La Sedeta acull una mostra fotogràfica sobre la història dels refugis antiaeris que hi ha repartits per la ciutat

dels 1.322 refugis documentats i mostra la gran varietat d'espais i objectes trobats que en el seu moment van servir per crear una ciutat sota la ciutat i que, actualment, continuen sent testimoni d'una solidaritat i resistència que va salvar milers de vides.

El programa sobre aquesta exposició també inclou la xerrada *Els refugis antiaeris de Barcelona: de la Guerra Civil al Bliz* per donar context a la mostra, que el dia 14 protagonitzen Sánchez, Domènech i el periodista David Fernández. I, per acabar de completar el cicle, el 25 de maig s'organitza una visita guiada al refugi antiaeri de la plaça del Diamant, que anirà a càrrec del Taller d'Història de Gràcia.

La Casa del Relotge: 40 anys sent un referent cultural

Foto: Mireia Plans/Ajuntament

EQUIPAMENTS ▶ El Centre Cívic Casa del Relotge, situat al barri de la Marina de Port (Sants-Montjuïc), va fer els seus primers passos l'any 1984. Això significa que aquest 2024 commemora quatre dècades convertit en un referent cultural de barri, i això mereix una celebració.

Així doncs, el centre fa una retrospectiva a través dels esdeveniments més destacats que ha acollit al llarg dels anys. Fins al 30 de maig, la mostra *40 anys del Relotge, 40 anys fent cultura* exposa cartells, tríptics i més material gràfic que convida a fer un viatge en el temps. També es recuperen les exposicions fotogràfiques *La lluita veïnal* i *Can Farrero: de la indústria a la cultura*, que es van crear ara fa deu anys.

Més endavant, el 6 de juny s'estrenarà la nova exposició *40 anys, 40 retrats*, un homenatge a totes les persones que han format part de la història de l'equipament. I, finalment, el 8 de juny es farà la *Gran festa: 40 anys fent cultura*, que omplirà els Jardins de Can Farrero de records, emocions i música per presentar l'actual projecte comunitari de l'espai.

Foto: Joanna Chichelnitzky/Fotomovimiento

Reflexions artístiques i comunitàries a Sant Andreu amb el Calidoscopi cultural

ART ▶ El cicle Calidoscopi cultural 2024, que es va posar en marxa a mitjans d'abril i s'allargarà fins a finals de juny, arriba enguany als equipaments i serveis del districte de Sant Andreu sota la temàtica *Art i creació comunitària*. L'objectiu és convidar el públic a reflexionar sobre els processos creatius i les diferents maneres de teixir les comunitats.

A través de diverses iniciatives, el Calidoscopi es marca com un dels objectius d'enguany ocupar els espais públics perquè la gent se'ls faci seus. Entre la programació destaquen activitats com ara *Fem memòries: grup de reconstrucció de la memòria del Canòdrom*, *Kenòpsia*, *Flamenco Pop: una revolució gitana* o,

entre d'altres, *Rostres de la Sagrera: visió de comunitat*. Una programació que permetrà als seus participants contribuir a la recuperació del passat no escrit del Canòdrom de la Meridiana, reflexionar sobre els despropòsits urbanístics que han tret espai públic a la ciutadania, conèixer el projecte Museu Flamenco Pop de l'artista i productora Cathy Claret o descobrir fotografies dels veïns amb les quals es crea un fitxer popular de les expressions de la seva comunitat.

La comissària del Calidoscopi, Vanessa Peña Alarcón, remarca la importància d'un cicle com aquest per "generar vasos comunicants entre territoris, contextos, persones i afectes".

Foto: Ajuntament

**CATALUNYA
NECESSITA
LIDERATGE.**

**PUIGDEMONT
PRESIDENT**

junts+

El JAC Sants va rebre el passat dissabte 4 de maig el trofeu que l'acredita com a primer campió de la Super Copa. Un privilegi que va celebrar amb triomf contra el CB Ipsi (83-77) i que li dona un bitllet per disputar la fase d'ascens a Lliga Femenina 2, on s'enfrontarà a uns rivals encara per confirmar.

La puresa del futbol modest

» El derbi barceloní UE Sant Andreu-CE Europa és l'exponent de la resistència i l'èxit de l'esport proper
 » "L'afició hauria de ser el pal de paller dels clubs", defensa Ramon Armengol, directiu del CE Europa

Toni Delgado
BARCELONA

Amb els cascos a les orelles i la resta de sentits pendents d'un matx de l'Esport Club Granollers és quan Emma Montané se sent plena. "Per a mi narrar els nostres partits a Ràdio Granollers és un privilegi i un plaer, i m'omple molt més que anar a estadis de Primera Divisió", confessa, orgullosa, la cap de premsa del conjunt granollerí, fundat el 1913.

Montané descriu la passió i la puresa del futbol modest, el futbol de sempre, proper i familiar i, alhora, l'amor per una entitat esportiva: "Costa concretar amb paraules com t'estimes un club i un escut, i com pateixes i gaudeixes per i amb ell. Tinc fotos meves al camp del carrer Girona amb tres anys. El pare em va transmetre aquesta passió i l'avi ho va fer amb ell. El somni del futbol base és arribar al primer equip".

La massa social de l'Esport Club Granollers està formada pels socis i sòcies de tota la vida, com els Montané i, sobretot, per les famílies i qui forma part del futbol base. En els partits del sènior masculí es reuneixen entre 300 i 350 espectadors, i en els del femení, que ha nascut aquest any, entre 100 i 120. El club té 102 socis.

ELS HORARIS DE LA FEINA

És fàcil identificar-se amb els jugadors i jugadores de l'Esport Club Granollers: s'entrenen després de complir els horaris de la feina, juguen els caps de setmana i no viuen en una bombolla paral·lela. "Són molt propers amb la premsa i l'afició. El gran regal del futbol modest és poder abraçar els protagonistes, que vagin a celebrar amb tu un gol a la grada i fer-t'hi fotos després del partit. Això a Primera Divisió és impossible", celebra la periodista esportiva, que des que és cap de premsa viu encara amb més intensitat l'amor pel seu club.

El CE Europa-UE Sant Andreu és el clàssic entre barris per excel·lència, i continua fent història, ara a la Segona RFEF, la quarta categoria estatal. El partit de la primera volta, disputat el passat 17 de setembre, és, amb 3.840 espectadors, el segon amb més públic des de la inauguració del Nou Sardenya, el 4 de maig de

La química entre els jugadors i jugadores del CE Europa i la seva afició és absoluta. Foto: Xavi de la Ossa/CE Europa

1995. El matx amb més aficionats (4.032) també és d'aquest curs (primera eliminatòria de la Copa del Rey contra l'Elche CF).

El derbi barceloní de la segona volta, jugat el passat 28 de gener, és l'últim ple en la història del Narcís Sala, amb 6.531 espectadors (només hi havia 32 localitats lliures). Quan no s'havien posat seients a totes les graderies, s'hi havien reunit més de 15.000 persones en el partit definitiu per pujar a Segona Divisió, que es va en-

El clàssic barceloní de la primera volta és el segon partit amb més públic al Nou Sardenya

dur el Barça Atlètic de Luis Enrique (curs 2009-2010) o també el dia que la UE Sant Andreu va pujar a Segona B contra el Mazarrón CF (temporada 2004-2005). La xifra encara va ser superior molts cops abans perquè l'aforament inicial de l'estadi, inaugurat el 1970, era de 18.000 espectadors.

El futbol modest és la resistència, l'univers de la naturalitat i la proximitat. "Els clubs d'elit s'han professionalitzat, han prioritzat convertir-se en grans marques internacionals i la majoria ja no són propietat dels aficionats. L'afició hauria de ser sempre el pal de paller dels clubs i que cada un dels membres d'un equip entengués la idiosincrasia de l'entitat. Estem orgullosos d'ha-

ver mantingut l'essència de l'esport i de competir al màxim nivell amb els equips masculins i femenins", intervé Ramon Armengol, directiu de l'àrea social del CE Europa. D'adolescent, Armengol anava al camp de tant en tant, però va ser d'adult quan es va enamorar del club perquè era una entitat amb la qual s'identificava i que representava la seva manera de veure les coses.

Entre els nous socis del club gracienc hi ha persones "desencantades" amb el futbol modern, altres a qui mai els havia cridat l'atenció el futbol, altres que volen multiplicar o recuperar les seves arrels... Els socis de tota la vida transmeten l'estima pel CE Europa i els seus valors, que van lligats als del barri, que "històricament ha estat i és republicà, catalanista i majoritàriament d'esquerres". El club es va declarar el setembre de 2021 com a entitat "antifeixista, antimasclista i antiracista, i que lluita contra l'homofòbia i l'assetjament escolar".

Els historiadors asseguren que el CE Europa no havia tingut mai tants socis, uns 1.950, des de la inauguració del Nou Sardenya. A principis de la temporada passada n'eren 732 i, fa sis cursos, 392. Més enllà del derbi contra la UE Sant Andreu, la xifra més habitual d'espectadors del primer equip masculí és de 1.500. En certs matxs gairebé són 2.000, i el femení, que competeix a la Primera RFEF (Segona Divisió), sol reunir més de 500 persones i, en certes ocasions, supera les 1.000.

Xifres millors que les d'uns quants equips de la Liga F (Primera Divisió). Armengol té clar que la tendència ascendent de públic va començar la temporada 2013-2014, amb l'aparició d'Eskapulats, la grada popular del club, que "va fer que gent jove del barri tornés a anar al Nou Sardenya".

Gerard Álvarez, portaveu de la UE Sant Andreu, adverteix que qui va un dia al Narcís Sala, hi torna. "L'ambient que s'hi respira és espectacular, i els últims cursos hi ha

Des que es va inaugurar el Nou Sardenya, el CE Europa no havia tingut tants socis, uns 1.950

molta canalla animant l'equip amb la samarreta de la UESA. El nostre gran tresor és l'afició i cada cop hi ha més joves a les grades. També ens ha beneficiat l'acord amb la marca Meyba. El club està fent una feina excel·lent", exposa.

La xifra mitjana d'assistència als partits del sènior masculí és de més de 3.300 persones. "Ara estem centrats en el futbol formatiu femení, amb equips en diferents categories, i aquesta temporada no tenim primer equip", matisa Álvarez, per a qui el citat partit d'ascens a Segona B contra el Mazarrón CF va suposar un "abans i un després", i ja no ha deixat mai de seguir el club. Se'n va fer soci, més endavant va formar part de la ràdio de l'en-

titat, i, des del passat juny, és directiu i portaveu de la UESA.

El curs 2009-2010 la UE Sant Andreu tenia uns 1.700 socis i l'octubre de 2020 havia baixat a 670. El 2022 ja n'eren 1.134 i el passat Nadal, en els primers mesos a Segona RFEF, n'eren 3.110, i ara la xifra s'apropa als 3.500.

UN "HOME DE CLUB"

"Categories com la Segona RFEF conformen aquell futbol semi-professional amb què molta gent se sent identificada i que està molt viu. El futbol de proximitat que, és clar, intenta millorar i professionalitzar les seves estructures", intervé Miquel Bonamich, gerent del Cerdanyola FC. Es defineix com un "home de club" i es deixa l'ànima per l'entitat, on va aterrar fa deu anys.

El ZEM Les Fontetes reuneix unes 500 persones per veure els matxs del sènior masculí, que el curs passat en tenia 300 perquè formava part del grup cinquè i era l'únic equip català. El femení, a Preferent i amb entrada lliure, en té menys de 100.

El Cerdanyola FC té uns 300 socis, el doble de quan jugava a la Tercera RFEF, i el seu gran suport és el futbol base. Té un miler de jugadors i jugadores que estan creixent al club. El futbol base i les seves famílies conformen gran part de l'afició "d'una entitat sense ànim de lucre que no té un arrelament històric perquè es va fundar el 2006".

També podem gaudir de la puresa d'aquest univers a 3Cat, amb la sèrie documental *Futbol modest*, que, en paraules del seu director, Albert Pons, no només està adreçada a qui segueix el futbol, sinó a qualsevol públic. "És més aviat un retrat d'històries i de persones en un context de futbol modest. No s'hi veu cap partit. Els testimonis, que ens han obert les portes de casa seva i ens han cuidat molt, ens han explicat els seus vincles amb els clubs. Hem compartit amb ells part de la seva vida familiar i al barri", enraona. El primer capítol està dedicat al derbi entre la UE Sant Andreu i el CE Europa.

"El futbol modest té una funció social i política, i reuneix valors i respecte per un territori, com una associació cultural, per exemple. I aquesta sèrie també descriu una manera de cuidar-nos i respectar-nos com a societat", tanca Pons.

METROPOLITAN SUMMER DREAMS

METROPOLITAN TE INVITA
A VIVIR UN VERANO
DE ENSUEÑO LLENO
DE SALUD, ENERGÍA
Y BIENESTAR

ENTRENAMIENTOS PERSONALES | ACTIVIDADES DIRIGIDAS
TRATAMIENTOS REAFIRMANTES Y REDUCTORES
NUTRICIÓN Y DIETÉTICA | MASTER CLASSES | FISIOTERAPIA

METROPOLITAN GALILEO
C/ GALILEO 186

METROPOLITAN LAS ARENAS
C. C. LAS ARENAS DE BARCELONA

www.clubmetropolitan.com

No t'ho perdís

Foto: Aj. de Barcelona

Setmanes d'Arquitectura

Amb l'objectiu de promocionar l'arquitectura de la capital catalana, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació Mies van der Rohe, juntament amb desenes d'entitats dedicades a l'arquitectura, han organitzat la programació *Setmanes d'Arquitectura*, que s'allargarà del 14 de maig al 28 de juny. Inclou exposicions, cursos, premis, visites guiades, xerrades i altres tipus d'activitats que busquen estrènyer la relació que té la ciutadania amb l'arquitectura. Es tracta d'una iniciativa prèvia a la celebració de la Capital Mundial de l'Arquitectura, l'any 2026.

Famosos

Rosalía (Sant Esteve Sesrovires, 1992) ha estat guardonada amb una Medalla del FAD 2024. Es tracta d'un guardó honorífic que des del 1928 distingeix el treball i la trajectòria d'una o de diferents persones en algun dels múltiples terrenys que integren el conjunt de les arts. El jurat subratlla que la cantant ha "innovat i revolucionat creativament tant la indústria musical com en el món de la producció audiovisual i la comunicació", i, en definitiva, ha fet "unes contribucions que enriqueixen el paisatge creatiu global". De Rosalía cal destacar que acumula cinc àlbums, amb cançons mundialment famoses, i també la seva col·laboració amb artistes de gran prestigi, la seva participació en pel·lícules i programes de televisió i tot el palmarès que acumula, amb premis tan reconeguts i importants com 13 Grammy, entre altres reconeixements.

La fitxa

QUI ÉS?

R O S A L Í A

ÉS FAMOSA PER...

Ser una gran estrella musical

És coneguda arreu del món per les seves cançons

QUÈ HA FET?

Ha estat premiada amb una Medalla del FAD

És un guardó destacat dins del món de les arts

A LES XARXES...

Felicitations per a l'artista

Els seus fans celebren que hagi rebut aquest nou premi

Llibres

No soc un robot
Juan Villoro

Aquesta obra reflexiona sobre com el món digital transforma les nostres vides i la nostra relació amb la lectura. En forma d'assaig, intenta respondre diverses preguntes que tenen a veure amb com influeix la tecnologia en la percepció de la realitat o quin és el lloc en el qual deixa un format d'entreteniment tan important com la literatura.

Teatre

Amnèsia
Nelson Valente

Es tracta d'una comèdia sobre les dificultats d'entendre's entre els diferents membres d'una família a l'hora d'enfrontar-se al fet que la mare, puntal de la família, necessita ajuda a partir d'ara perquè ja no pot viure sola. Amb un humor irònic, es planteja aquest tema tan delicat i, a la vegada, tan comú. Es pot veure al TNC (Barcelona) fins al 2 de juny.

Música

Els dies de l'oblit
Ebri Knight

El grup català per excel·lència dins de l'estil folk-rock ha llançat aquest nou EP amb quatre cançons. Inclou diferents col·laboracions destacades, amb la valenciana La Maria, Joan Garriga, el guitarrista Eduard Iniesta o el cantant Russ Rankin. Són cançons amb crits antifeixistes i missatges polítics que destaquen tant per les lletres com per la melodia.

Pelis i sèries

El regne del planeta dels simis
Wes Ball

Ambientada en el futur, els simis són l'espècie dominant i els humans s'han vist reduïts a viure a l'ombra. En aquest escenari, un nou líder simi convertit en tirà construeix el seu imperi, però un simi jove el posarà contra les cordes en qüestionar-se tot el que sap sobre el passat. Defensarà els simis i els humans per igual i es crearà un gran conflicte.

ESTILS DE VIDA

La millor hora per sortir a caminar

Foto: Freepik

EXERCICI FÍSIC

Caminar és l'esport ideal per mantenir la forma, sobretot perquè és fàcil, assequible per a gairebé tothom i gratis. Però no val caminar de forma eventual, sense criteri. Cal establir una rutina específica, un recorregut i una distància adequades i també un horari, perquè els resultats de les caminades varien prou en funció de l'hora que triem per sortir a fer exercici.

Aquest ha sigut l'objecte d'un estudi recent que ha seguit cinquanta-sis adults durant dotze setmanes i que s'ha publicat a la revista científica *Frontiers in Physiology*. Els resultats mostren que les dones que van caminar al matí van experimentar reduccions significatives en el greix corporal i la pressió arterial. En canvi, els homes que es van exercitar a la tarda van obtenir millors resultats en els nivells de colesterol i la pressió arterial. Més enllà del matí de l'horari, caminar va significar millores significatives immediates per a tots els participants.

A banda de mantenir la forma i altres beneficis per a la salut en general, caminar és la millor manera de controlar el colesterol en combinació, per descomptat, amb una dieta adequada a les necessitats de cada un dels caminants.

Les claus.....

EFICÀCIA

Caminar és una de les activitats físiques més eficaces per mantenir la qualitat de vida

RUTINA

Cal establir un recorregut i un horari regulars per aconseguir els resultats esperats

PLANIFICAR

L'hora que triem per sortir a passejar pot ser decisiva per a la nostra salut

DIETA

No n'hi ha prou amb fer exercici; cal seguir una dieta saludable adequada a les necessitats

Foto: Freepik

Els productes alts en proteïna són només per a esportistes?

Estem segurs que més d'una vegada deus haver sentit a dir que els productes proteïcics només estan indicats per a les persones que fan activitat esportiva intensa. Doncs has de saber que estàs totalment equivocat!

Les proteïnes són indispensables per gaudir d'una bona salut i tenen funcions essencials per a l'organisme: ajuden al bon funcionament del sistema digestiu i hormonal, contribueixen al sistema immunitari i ajuden a mantenir els músculs en bon estat. És per això que són un nutrient bàsic per a tothom, independentment de la seva condició física, i han d'estar presents en tots els àpats principals (dinar i sopar).

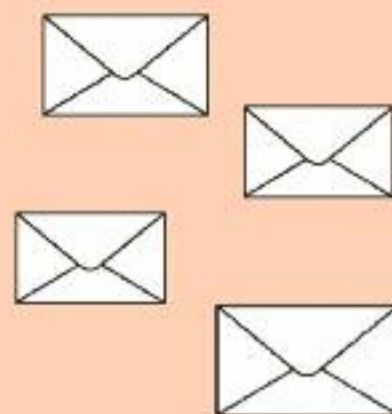
El que sí que varia, però, és la quantitat de proteïna diària recomanada. I és que no són els mateixos grams els que necessita un esportista que una persona de la tercera edat. Així doncs, segons l'OMS, una persona amb una activitat diària normal ha de prendre entre 0,8 i 1 gram de proteïna per cada quilo de pes corporal (multiplicar el seu pes pels grams recomanats de proteïna). En el cas dels esportistes, necessiten augmentar la quantitat de proteïna diària i que aquesta se situï entre 1,5 i 2,5 grams per quilo de pes corporal. Si ens fixem en la gent gran, la quantitat diària de proteïna també varia una mica. La recomanació per a aquestes persones és del voltant de l'1,2 – 1,5 grams de proteïna per quilo de pes.

El més important és consumir les proteïnes indicades segons el grup d'edat a través d'aliments proteïcics d'origen animal (carn, peix, ous i làctics) i d'origen vegetal (lleugums, fruita seca, llavors i cereals), però quan no es fa aquesta ingesta es pot recórrer a productes alts en proteïnes, com les **cremes o el iogurt PRO+ d'Ametller Origen**.

12M
2024

Eleccions al Parlament de Catalunya

JORNADA ELECTORAL

Horari

Els col·legis electorals
obriran a les **9 del matí**
i tancaran a les
8 del vespre.

Documents

Per votar has de
portar l'original del
teu **DNI, passaport o**
carnet de conduir.

Consulta

Per saber on has
de votar, consulta
la **targeta censal**,
truca al **900 343 232**
o entra a **ine.es**.

eleccionsparlament.cat

012
gencat.cat

Generalitat
de Catalunya